

TĚHOTNÁ

autor: Kateřina Lužná

(vejde s pěkně kulatým těhotenským bříškem)

Ano. Všimli jste si? Správně.

Jsem těhotná.

Těším se na miminko, strašně. Jakože mateřské pudy, kočárek a výbavička a ťuťuťu a blablaba, vážně, ne že ne. Ale víte, proč nejvíc? Úplně ze všeho nejvíc?

Až mi svět přestane tak příšerně smrdět.

Tvrdili mi, že časem to přejde, třetí, maximálně čtvrtý měsíc a šlus. Jo, ani omylem. Šestý měsíc na krku a já jsem na všechny zápachy čím dál citlivější. Alkohol, ryby, voňavky už skoro všechny, taky pot, takže si nevyberu. V červenci terno, fakt.

Hned se mi zvedne žaludek, pokud rovnou nebliju jak alík.

Nemůžu ani cítit cigarety, maso, květák a brokolici. Česnek i cibuli. Brambory nebo zelí. Pomeranče. Čokoládu! Hruža, co? Jídlo prostě prakticky vůbec.

Mám averzi na seno, benzín, psy i kočky, prášky na prádlo, šampony na vlasy, prostě na všechno. Jo, a na kretény. To se taky výrazně zhoršilo.

Krásný příklad, co se mi stal včera.

Jdu na autobus, dusno na padnutí a najednou průtrž. Liják. Letím pod stříšku! No letím, spíš se teda dost nedůstojně valím, dobře. Doběhnu, sláva! Padnu na lavičku a funím jak po maratonu.

Najednou z druhé strany řev. Chlap jak hora vlítne pod stříšku, v jedné ruce mobil, v druhý cigáro a řve jak hluchej Spart'an

Jako všechny ty jeho termíny vám říkat nemůžu, si je dosadíte, že jo?

Píp, Tondo, no to píp auto je v píp! A ten píp v servisu řek, že to dřív jak za tejdén nebude, píp chápeš to? Já jak píp se musím hrkat sockou, teď to píp počasí, jsem píp mokrej až na píp. Rozumíte.

Chlap mě ignoruje, jako bych tam neseseděla. Lítá se a tam, huláká čím dál víc, mává cigárem jak pochodní a smrdí. Ale děsně. Potem, tím nejvíc, plus cigaretama, cítím z něho snad pět krabiček najednou, taky pivo nejspíš s rumem, jak zmoknul, hezky se ty vůně všechny uvolnily. Žaludek mi lítá nahoru a dolů jak jojo.

Ale sláva, přijíždí bus!

Myslím si, třikrát hurá, konec mého utrpení, ale houby s octem!

Ježiši houby... (*natahuje ji*) Pardon.

Nastoupíme, chlápek samozřejmě první, jasně, kretění mají přednost.

V tom autobuse bylo poslední volné místo. A hádejte co? Ano. Ten pabl se na něj samozřejmě posadil. Na facku, vážně.

Proti němu seděla babka, tak osmdesát nejmiň, a když mě viděla, slušně, fakt neskutečně zdvořile ho požádala, jestli by mi to místo neuvolnil. Víte, co jí odpověděl? Schválně. Ne. Taky ne. Skoro.

Je mladá, tak postojí, ne?!

Nekecám.

Víte, mohla jsem na něj začít řvát. Mohla jsem mu jednu fláknout nebo mu sprostě vynadat. Sebrat mu ten mobil a rozdupat ho do mrtě. Ale nic z toho jsem neudělala.

Zůstala jsem úplně klidná. Nekřičela jsem. Neřekla ani slovo. Vážně ne.

Stalo se něco jiného. Už tušíte? Správně.

Klidně jsem se nad něj postavila a důkladně, s rozmyslem, klidnou myslí a mírem v duši jsem ho pohlila.